PARKERINGSKLAGENÆVNET

AFGØRELSE FRA PARKERINGSKLAGENÆVNET
4. august 2026

Sagsnummer:	17163
Klageren:	[redacted]
Indklagede:	OPARKO A/S Trindsøvej 4 8000 Aarhus C
Klagen vedrører:	Kontrolafgift på kr. 200,- pålagt for overtrædelse af de skiltede vilkår om anvendelse af gyldig parkeringslicens. Køretøjet i sagen var på tidspunktet for kontrolafgiftens udstedelse parkeret uden gyldig digital tilladelse. Klageren har blandt andet anført, at der ikke blev anbragt nogen seddel på køretøjet.
Parternes krav:	Klageren ønsker kontrolafgiften annulleret. Indklagede ønsker kontrolafgiften opretholdt.
Nævnets sammensætning:	Nævnsformand, dommer Mette Søgaard Vammen Simon Kildeby, FDM (deltager med to stemmer) Thomas Jørgensen, DPPB Steen Jørgensen, DPPB

SAGENS OMSTÆNDIGHEDER:

Denne sag vedrører en opkrævning pålagt for en parkering foretaget den 6. juli 2025, kl. 16:27 til 7. juli 2025 kl. 09:50 for parkering med køretøjet med reg.nr. [redacted] på et område benævnt: "Castra ApS / Sønderborg Kaserne, Gerlachsgade 4-8, 6400 Sønderborg".

Opkrævning er fremsendt med begrundelsen: " Ingen tilladelse til parkeringspladsen".

Der er fremlagt foto af eksempel på skiltningen på p-pladsen. Af skiltningen fremgår:

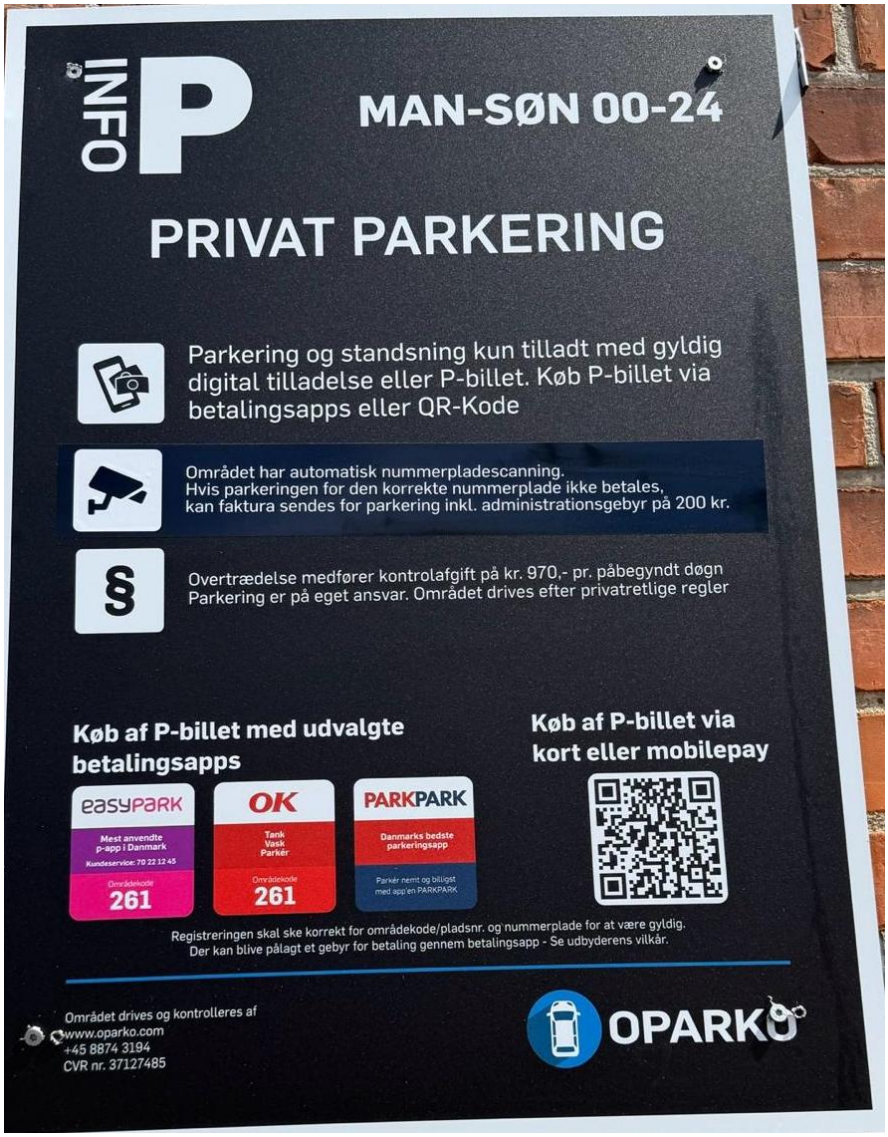

PARTERNES SYNSPUNKTER OVER FOR PARKERINGSKLAGENÆVNET:

Klageren har særligt anført følgende:

"…
Parkeret på Parkeringsplads i Sønderborg ved Hotel Sergenten. På hotellets hjemmeside blev der anført at man kunne parkerere gratis på offentlig plads uden for hotellets pladser uden at betale gebyr. Hvis der var skilte på pladsen var de ikke umiddelbart synlige. Vi holdt der to dage afbrudt af en udflugt. Der blev ikke anbragt nogen sedler på bilen og mente naturligvis af vi holdt helt lovligt.

Har efterfølgende fået i alt to enslydende afgifter, på hver 50 kr + 200 i administationsgebyr fra Aparko. Har kun indbragt en, ok
Parkeringsplads Gerlachsgade 4-8, 6400 Sønderborg
Parkering startdato 6. juli 2025
Parkering starttidspunkt 16:27:00
Parkering slutdato 7. juli 2025

Skrev til Aparko:

Hej

Tak for Deres svar.

Jeg har noteret mig Deres argument om, at der ikke er tale om en kontrolafgift, men derimod en "efteropkrævning" for manglende betaling for parkering samt et administrationsgebyr.

Denne opdeling anser jeg for at være en klar og bevidst omgåelse af parkeringsbekendtgørelsen, hvis formål netop er at regulere de økonomiske krav, der kan pålægges en bilist ved overtrædelse af vilkårene på et privat parkeringsområde.

Uanset om I kalder kravet en "kontrolafgift" eller en "efteropkrævning med administrationsgebyr", er udgangspunktet det samme: Et krav, der er opstået, fordi I mener, at jeg har overtrådt de gældende parkeringsvilkår. Et sådant krav er omfattet af bekendtgørelsens regler, herunder det utvetydige krav om, at meddelelse om pålæggelsen skal ske ved anbringelse af et dokument på køretøjet. At omdøbe afgiften ændrer ikke på kravets reelle karakter.

Hvis Deres argumentation var gyldig, ville det betyde, at ethvert parkeringsselskab kunne ignorere lovens krav om at placere en afgift på forruden og i stedet blot eftersende "fakturaer" med vilkårlige gebyrer. Dette ville gøre lovgivningen, der er skabt for at beskytte forbrugerne, fuldstændig meningsløs.

Jeg bestrider ligeledes det juridiske grundlag for Deres særskilte "administrationsgebyr". En kontrolafgift er netop fastsat til at dække de administrative omkostninger, der er forbundet med at håndhæve reglerne. Deres gebyr fremstår som en integreret del af den samlede, uretmæssigt pålagte afgift.

Da den grundlæggende betingelse for at pålægge et krav – en korrekt placeret meddelelse på mit køretøj – ikke er opfyldt, er hele Deres opkrævning ugyldig.

Jeg fastholder derfor min oprindelige afvisning af kravet i sin helhed og anser fortsat sagen for afsluttet. Såfremt De fortsat fastholder kravet, vil sagen uden yderligere varsel blive indbragt for Parkeringsklagenævnet. I min klage vil jeg bede nævnet specifikt tage stilling til Deres forsøg på at omgå parkeringsbekendtgørelsens § 1, stk. 2, ved at omdøbe en kontrolafgift.

Jeg forventer fortsat en bekræftelse på, at sagen er frafaldet.
…”

”…
Indledning og Påstand

Formålet med denne skrivelse er at fremsætte en formel indsigelse mod den af Parkeringskompagniet / OPARKO (herefter "operatøren") fremsendte opkrævning med reference 2042435. Indsigelsen er baseret på, at opkrævningen er pålagt i strid med de ufravigelige retsforskrifter, der regulerer privat parkeringsvirksomhed i Danmark.

Kernen i sagen er, at operatøren har fremsendt en opkrævning pr. post uden forudgående at have meddelt denne ved en fysisk tilkendegivelse på det pågældende køretøj eller ved overdragelse til føreren på parkeringsområdet. Det vil blive argumenteret, at denne undladelse udgør en fundamental procedurefejl,

der i sig selv medfører kravets ugyldighed. Operatørens forsøg på at omgå lovgivningen ved at omdøbe opkrævningen fra en "kontrolafgift" til en "efteropkrævning" eller "faktura" ændrer ikke ved kravets retsstridige natur.

På baggrund af nedenstående argumentation nedlægges der påstand om, at Parkeringsklagenævnet kender den af operatøren fremsendte "efteropkrævning" for ugyldig og dermed ophæver kravet i sin helhed.

Sagens Faktiske Omstændigheder

Sagens faktiske forløb, som det fremgår af operatørens eget fremlagte materiale, er i det væsentlige ubestridt.[1]
Et køretøj blev observeret via et automatisk nummerpladegenkendelsessystem (ANPR) ved indkørsel til og udkørsel fra et privat parkeringsområde administreret af operatøren. Efterfølgende er en opkrævning blevet fremsendt til køretøjets registrerede bruger.
Operatøren har ikke fremlagt dokumentation for, at en meddelelse om en afgift eller anden form for opkrævning blev anbragt fysisk og synligt på køretøjet eller overgivet til føreren, mens køretøjet befandt sig på området.

Operatøren begrunder opkrævningen med, at "køretøjet ikke har haft en korrekt tilladelse under hele opholdet".[1] Centralt i operatørens argumentation er påstanden om, at der ikke er tale om en kontrolafgift, men derimod en "efteropkrævning" for en manglende tilladelse. I deres indlæg anføres det: "Det er således ikke en omgåelse af at give en afgift. Det er en faktura, fordi man skal have tilladelse for at opholde sig på pladsen, og derfor har vi sendt en opkrævning for en tilladelse".[1]

Denne fremgangsmåde er ikke udtryk for en tilfældig procedurefejl, men afspejler en bevidst forretningsmodel, der er designet til at omgå de specifikke forbrugerbeskyttelsesregler i parkeringslovgivningen. Operatørens anvendelse af et ANPR-system er i sagens natur en fjernstyret kontrolmetode, der ikke involverer personale på stedet til at udstede fysiske afgifter. For at undgå, at denne forretningsmodel kommer i direkte konflikt med lovens krav om fysisk meddelelse, forsøger operatøren at omdefinere den økonomiske sanktion. Den defensive formulering, hvor operatøren proaktivt afviser, at der er tale om en "omgåelse", afslører en fuld bevidsthed om den juridiske problemstilling. Det er en kalkuleret strategi for at opnå de operationelle fordele ved automatiseret kontrol uden at påtage sig de lovpligtige byrder, der er indført for at sikre bilisters retssikkerhed.

Juridisk Hovedanalyse: Opkrævningens Retsnatur og Meddelelseskravet

Del 1: En Kontrolafgift i Forklædning – Realitet over Proforma

Uanset operatørens terminologi ("efteropkrævning", "faktura") er den fremsendte opkrævning i sin juridiske substans en kontrolafgift. I dansk ret gælder et almindeligt princip om realitet over proforma, hvilket indebærer, at en retslig kvalifikation af et krav afhænger af dets reelle indhold og formål, ikke af den påsatte etiket.

En kontrolafgift, også benævnt kontrolgebyr, defineres som en aftalebaseret økonomisk sanktion for misligholdelse af de parkeringsvilkår, der er fastsat for et privat område.[2] Det er en godtgørelse for brud på en aftale, ikke et vederlag for en leveret ydelse.[4] Operatørens krav udspringer direkte af en påstået overtrædelse af vilkårene – nemlig parkering uden den påkrævede tilladelse.[1] Kravet er således en sanktion for denne misligholdelse og opfylder alle karakteristika for en kontrolafgift. Påstanden om, at der er tale om en "faktura" for en tilladelse, er juridisk uholdbar. Der er ikke indgået en aftale om køb af en tilladelse med tilbagevirkende kraft; der er pålagt en ensidig sanktion for en allerede sket overtrædelse.

Hvis operatørens terminologiske manøvre blev accepteret, ville det skabe en fundamental og uholdbar præcedens. Det ville indebære, at ethvert privat parkeringsselskab kunne frigøre sig fra samtlige forpligtelser i parkeringslovgivningen – herunder krav til skiltningens udformning, klageadgang via Parkeringsklagenævnet og den her centrale meddelelsespligt – blot ved at omdøbe deres kontrolafgifter. Hele formålet med *Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder* er at regulere branchen og "styrke retssikkerheden for bilister".[5] At tillade en omgåelse af hele regelsættet via et simpelt ordvalg ville være i direkte modstrid med lovgivers intention og ville efterlade forbrugerne uden den beskyttelse, loven er skabt til at give. En sådan retsstridig konsekvens må afvises.

Del 2: Det Ubetingede Krav om Fysisk Tilkendegivelse

Da opkrævningen reelt er en kontrolafgift, er den underlagt de procedurekrav, der er fastsat i *Bekendtgørelse nr. 202 af 28. februar 2014 om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder* (herefter "Bekendtgørelsen").
Bekendtgørelsens § 1, stk. 2, fastslår utvetydigt:

"Oplysning om, at kontrolafgift er pålagt, skal meddeles føreren ved, at et dokument, som indeholder oplysning om, at kontrolafgiften er pålagt, anbringes umiddelbart synligt på køretøjet eller overgives til føreren.".6

Anvendelsen af verbet "skal" indikerer, at der er tale om en obligatorisk og ufravigelig retsforskrift. Formålet med denne bestemmelse er at sikre en "straks-alarmering" [8], så føreren af køretøjet øjeblikkeligt bliver bekendt med den pålagte afgift. Dette giver føreren en umiddelbar mulighed for at forholde sig til afgiftens berettigelse og, afgørende for retssikkerheden, at sikre bevis i form af f.eks. fotografier af køretøjets placering, skiltning, p-skive eller en eventuel p-billet.[5] At modtage en afgift lang tid efter at have forladt parkeringsområdet forringer i betydelig grad førerens mulighed for at varetage sine interesser og efterprøve afgiftens gyldighed.[7] Denne retssikkerhedsgaranti er fundamental og kan ikke tilsidesættes af hensyn til operatørens forretningsmæssige bekvemmelighed.

Del 3: Undtagelsesbestemmelsens Manglende Anvendelighed

Bekendtgørelsens § 1, stk. 2, indeholder en snæver undtagelse til hovedreglen. Det fremgår, at "Hvis køretøjet fjernes, før det har været muligt at anbringe dokumentet på det, og hvis det ikke har været muligt at overgive dokumentet til føreren, kan meddelelse om, at kontrolafgift er pålagt, dog efterfølgende sendes til ejeren eller brugeren af køretøjet".[7]
Denne undtagelse er imidlertid ikke relevant i den foreliggende sag. Forbrugerombudsmanden har i en række sager og udtalelser fastslået en klar og konsekvent fortolkning af denne bestemmelse. Undtagelsen finder **ikke anvendelse**, "hvis parkeringsselskabet selv har indrettet sin kontrolpraksis på en måde, så det ikke er muligt at meddele kontrolafgiften som foreskrevet i bekendtgørelsen".[7]
Operatørens forretningsmodel, der udelukkende er baseret på et ANPR-system uden tilstedeværende personale til at pålægge afgifter, er netop en sådan selvskabt umulighed. Det er operatørens eget valg af kontrolmetode, der systematisk forhindrer overholdelse af lovens klare hovedregel. Operatøren kan derfor ikke påberåbe sig en undtagelsesbestemmelse, der er tiltænkt ekstraordinære og uforudsete situationer (f.eks. en fører, der kører fra stedet under selve pålæggelsen), til at legitimere en systematisk og planlagt overtrædelse af meddelelsespligten.

Understøttende Argumentation: Myndighedspraksis og Lovgivers Intention

Del 1: Forbrugerombudsmandens Klare og Konsekvente Praksis

Forbrugerombudsmanden, som den centrale tilsynsmyndighed på området, har gentagne gange taget stilling til netop den praksis, som operatøren benytter sig af. I adskillige sager og pressemeddelelser har Forbrugerombudsmanden utvetydigt fastslået, at praksis med at eftersende kontrolafgifter baseret på ANPR-systemer er i strid med Bekendtgørelsen.[8]
Konklusionen fra myndigheden er klar: En kontrolafgift, der er pålagt i strid med meddelelsesreglerne i § 1, stk. 2, er **ugyldig**, og parkeringsselskabet kan ikke lovligt opkræve eller fastholde kravet.[7]
Forbrugerombudsmandens fortolkning er den tungestvejende administrative fortolkning af de gældende regler og bør tillægges afgørende vægt i Parkeringsklagenævnets behandling af denne sag.
Del 2: Transportministeriets Præcisering og Lovgivers Vilje

Som en direkte reaktion på parkeringsbranchens systematiske anvendelse af ANPR-systemer til at omgå meddelelsespligten har Transportministeriet fremsat forslag til og vedtaget en ændring af Bekendtgørelsen, som træder i kraft 1. juli 2025.[5]
Den nye bekendtgørelse (BEK nr 970 af 27/06/2025) ændrer § 1, stk. 1, til en endnu mere præcis formulering af kravet om fysisk meddelelse og, mest sigende, **ophæver** den hidtidige § 1, stk. 2, i sin helhed – inklusive den undtagelsesbestemmelse, som branchen har misbrugt.[5]
Denne lovændring skal ikke ses som en ændring af retstilstanden, men som en **præcisering** og **indskærpelse** af den allerede gældende ret. Transportminister Thomas Danielsen har i forbindelse med ændringen udtalt, at "Bekendtgørelsen er sådan set fuldstændig klar," og at selskaberne ikke må "opbygge sin forretningsmodel på usynlige parkeringsafgifter".[14] Lovændringen er således lovgivers utvetydige underkendelse af branchens praksis og en cementering af den oprindelige intention. Selvom ændringen først træder i kraft fremadrettet, fungerer den som et afgørende fortolkningsbidrag, der bekræfter, hvordan den nuværende lov skal forstås: Operatørens praksis er og har været i strid med lovgivers vilje.
Del 3: Relevant Praksis fra Parkeringsklagenævnet

Den her fremførte juridiske argumentation har allerede fundet genklang internt i Parkeringsklagenævnet. I en afgørelse fra 4. februar 2025 (Sag 6277) mod UnoPark A/S, der ligeledes vedrørte en ANPR-baseret afgift, stemte et medlem af nævnet for at annullere afgiften.[15]
Mindretallets begrundelse var netop, at afgiften ikke var pålagt fysisk, og at den derfor ikke var berettiget i henhold til Bekendtgørelsen. I sin argumentation henviste mindretallet eksplicit til Forbrugerombudsmandens vurdering og konkluderede, at operatøren, som selv har udviklet og valgt det teknologiske koncept, må bære risikoen for dets manglende overensstemmelse med lovgivningen.[15]
Denne mindretalsudtalelse demonstrerer, at den juridiske fortolkning, som denne indsigelse bygger på, er anerkendt som et validt og holdbart retsligt synspunkt inden for selve Klagenævnet. Det understreger, at der ikke er konsensus om at godkende branchens udbredte praksis, og opfordrer Nævnet til i denne sag at lade det juridisk mest velbegrundede synspunkt blive det afgørende.

Sammenfattende Konklusion

Argumentationen kan sammenfattes i tre afgørende punkter, der hver især er tilstrækkelige til at ugyldiggøre den pålagte opkrævning:

1. **Realitet over Proforma:** Operatørens "efteropkrævning" er retsligt set en kontrolafgift og er derfor fuldt ud omfattet af Bekendtgørelsens regler. Operatøren kan ikke ved et simpelt ordvalg sætte sig uden for lovens rammer.

2. **Fundamental Procedurefejl:** Den obligatoriske og ufravigelige meddelelsespligt i Bekendtgørelsens § 1, stk. 2, er beviseligt ikke overholdt, da ingen meddelelse blev anbragt på køretøjet eller overgivet til føreren.
3. **Ugyldighed:** Denne procedurefejl er ikke omfattet af undtagelsesbestemmelsen, da den er et resultat af operatørens eget valg af forretningsmodel. Dette synspunkt bekræftes af den øverste tilsynsmyndighed, Forbrugerombudsmanden, og af lovgivers klare intention. Fejlen medfører, at den pålagte kontrolafgift er ugyldig.

En afgørelse til fordel for operatøren vil i praksis udgøre en tilsidesættelse af en central forbrugerbeskyttende retsforskrift. Det vil blåstemple en forretningsmodel, som både Forbrugerombudsmanden og Transportministeriet anser for at være i strid med gældende ret, og vil underminere den retssikkerhed for bilister, som lovgivningen er sat
i verden for at beskytte.

[se tabel]

Redegørelse: Rimeligt administrationsgebyr ved automatiseret parkeringsproces
Denne redegørelse dokumenterer et realistisk og proportionalt omkostningsniveau for en fuldautomatisk parkeringssagsbehandling, herunder opslag i Motorregisteret, generering og afsendelse af afgiftsbrev via e-Boks, samt GDPR-relateret logning og håndtering.
Formålet er at vurdere, hvad der kan anses som et rimeligt administrationsgebyr i henhold til gældende lovgivning.

1. Procestrin og teknisk beskrivelse
En typisk parkeringssag behandles i et fuldautomatisk IT-system, som håndterer følgende trin:
1. Nummerplade aflæses automatisk (ANPR eller manuelt input)
2. Data hentes fra Motorregisteret via API-opslag
3. Ejeren identificeres og sag oprettes automatisk
4. PDF-afgiftsbrev genereres og afsendes via e-Boks
5. Logning, sikkerhedskopiering og eventuel kundeservice foretages

2. Beregning af realistiske omkostninger

Omkostningspost	Estimat (DKK pr. sag)
Motorregisteropslag	1,50
Digital brev (PDF + e-Boks)	1,20
GDPR-logning & databehandling	0,50
Systemlicens & udvikling	0,80
Gennemsnitlig manuel håndtering	1,25

Samlet realistisk gennemsnitlig omkostning: ca. 5,25 kr. pr. sag.

3. Juridisk vurdering
Ifølge Markedsføringslovens § 3 og forvaltningsretlige proportionalitetsprincip må et administrationsgebyr ikke overstige
den faktiske omkostning ved den udførte administrative handling.
Da processen i dette tilfælde er fuldautomatisk, vurderes et rimeligt gebyr at ligge i intervallet 5–10 kr.
Et gebyr på 100–150 kr. overstiger dette niveau med en faktor 15–20 og kan derfor anses som urimeligt eller vildledende praksis.

"Jeg bestrider størrelsen af administrationsgebyret på XX kr., idet processen er fuldautomatisk, og den faktiske kostpris for motoropslag,
databehandling og digital post realistisk ligger i intervallet 5–10 kr. jf. markedsdata, Motorstyrelsens API-takster og Digital Post-tariffer.
Et gebyr, der væsentligt overstiger dette uden dokumentation, er i strid med proportionalitetsprincippet og markedsføringslovens § 3."

5. Kilder og referencegrundlag
- Bekendtgørelse om Motorregisteret (BEK nr. 1512 af 17/12/2018) §§ 35-41
- Motorstyrelsen, Takster for dataudtræk (2024-2025)
- Digitaliseringsstyrelsen, Priser for Digital Post til virksomheder (2024)
- Datatilsynet, "Behandling af personoplysninger ved parkeringskontrol", 2021
- Markedsføringsloven § 3, om god erhvervsskik og proportionalitet
…"

Indklagede har særligt anført følgende:

"…
Der gøres opmærksom på at der ikke er tale om en afgift, men en efteropkrævning.

Det fremgår af skiltningen, at køretøjet skal have tilladelse ved parkering og standsning på pladsen. Da køretøjet ikke har haft en korrekt tilladelse under hele opholdet, har vi sendt en efterfølgende faktura for betaling for den manglende tilladelse.
Det er således ikke en omgåelse af at give en afgift. Det er en faktura, fordi man skal have tilladelse for at opholde sig på pladsen, og derfor har vi sendt en opkrævning for en tilladelse.

På dagen for forseelsen var de vedlagt skilte monteret på pladsen.

Vi fastholder sagen
…"

"…
Kære Parkeringsklagenævnet,
Ved ophold på en privat plads skal man som fører overholde pladsens vilkår. Det fremgår af pladsens vilkår at køretøjet skal have tilladelse ved opholdt, og da køretøjet har opholdt sig på pladsen, har vi sendt en efterfølgende faktura for betaling for den manglende tilladelse, som er påkrævet. Fakturaen er derfor oprettet korrekt, og er således ikke en 'afgift i forklædning'. Dette understøttes også af fakturaens beløb, som er 50 kr.. hvilket er tilsvarende med en tilladelse og ikke en afgift.

Udover dette har vi ikke yderligere at tilføje.

Vi fastholder sagen
…"

SAGENS DOKUMENTER:

Parternes indlæg og bilag.

PARKERINGSKLAGENÆVNETS BEGRUNDELSE OG RESULTAT:

2 medlemmer med 3 stemmer (Mette Søgaard Vammen, Simon Kildeby) udtaler:

Af skiltningen på området fremgår, at parkering og standsning alle dage hele døgnet kun er tilladt med gyldig digital tilladelse eller p-billet.

Nederst på skiltningen fremgår desuden:

> "…
> Området har automatisk nummerpladescanning. Hvis parkeringen for den korrekte nummerplade ikke betales, kan faktura sendes for parkering inkl. administrationsgebyr på 200 kr.
> …"

Området er forsynet med et ANPR-system (Automatisk Nummer Plade Registrering), der er kendetegnet ved, at køretøjet affotograferes ved ind- og udkørsel, hvorved nummerpladen aflæses maskinelt og en eventuel opkrævning eftersendes til køretøjets registrerede ejer/bruger.

Klageren har blandt andet anført, at der ikke blev anbragt nogen seddel på køretøjet.

Af sagens oplysninger fremgår, at køretøjet var parkeret uden gyldig tilladelse eller betaling.

Da klageren således ikke betalte for parkeringen, fik han tilsendt en meddelelse om, at kontrolafgiften var pålagt.

Indklagede har anført, at der ikke er tale om en kontrolafgift, men en efteropkrævning for den manglende tilladelse.

Af bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder nr. 202 af den 28. februar 2014, ændret ved bekendtgørelse nr. 970 af 27. juni 2025, § 1 fremgår:

> "…
> En kontrolafgift på private parkeringsområder skal meddeles føreren ved, at et dokument, som indeholder oplysning om kontrolafgiften, anbringes umiddelbart synligt på køretøjet eller overgives til føreren på det pågældende parkeringsområde.
> …"

Det i sagen omhandlede gebyr på kr. 200,-, der på skiltningen er benævnt "administrationsgebyr", er et gebyr indklagede har pålagt for manglende overholdelse af de skiltede parkeringsvilkår på området.

Gebyret er pålagt inden- eller i forbindelse med fremsendelsen af fakturaskrivelsen og dermed ikke i forbindelse med en rykkerskrivelse jf. rentelovens § 9 b, hvorfor gebyret ikke udgør et rykkergebyr i rentelovens forstand.

Gebyret kan således sidestilles med en "kontrolafgift" i ovennævnte bekendtgørelses forstand.

Herefter og da kontrolafgiften ikke er meddelt ved et dokument, der er anbragt på køretøjet eller overgivet til føreren på parkeringsområdet, er kontrolafgiften ikke udstedt med rette.

OPARKO A/S er dermed ikke berettiget til at opretholde kravet om betaling af kontrolafgiften.

1 medlem (Simon Kildeby) udtaler supplerende:

Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder, nr. 202 af 28. februar 2014, blev ændret ved bekendtgørelse nr. 970 af 27. juni 2025. Ændringen havde til formål endeligt at bringe parkeringsselskabernes praksis til ophør, hvor private parkeringsselskaber undlod at meddele kontrolafgifter fysisk på stedet ved forseelsen enten ved at overgive afgiften til føreren eller anbringe afgiften synligt på køretøjet, og i stedet eftersendte disse til køretøjets ejer. Lovgivers intention var således at sikre, at der ikke må være tvivl om, at afgiften absolut skal anbringes umiddelbart synligt på køretøjet.

Hensynet bag denne ordning er bl.a., at den relevante aftalepart – føreren af køretøjet – straks bringes i kundskab om den påståede overtrædelse og derved får mulighed for 'på stedet' eller 'straks' at varetage sine interesser, herunder at sikre sig bevismateriale i form af fotografier, vidner eller andre faktiske omstændigheder, som kan have betydning for vurderingen af, om kontrolafgiften er berettiget.

Det følger desuden af fast retspraksis, at det alene er aftaleparten, dvs. føreren, der hæfter for en eventuel overtrædelse af parkeringsvilkårene. Dette princip er bl.a. fastslået i U.2004.218V, U2010,1534H, U.2015.27H og U.2016.2027V, hvori det udtrykkeligt er anført, at der hverken foreligger subsidiær ejerhæftelse eller ejerhæftelse baseret på stiltiende fuldmagt.

I de tilfælde, hvor et parkeringsselskab vælger at eftersende et betalingskrav under betegnelser som administrationsgebyr, opkrævningsgebyr, opholdsafgift, efteropkrævning for parkering eller lignende, foreligger der en situation, hvor kravet rettes direkte mod køretøjets ejer, uanset at ejeren ikke har været fører af køretøjet. Dette indebærer en væsentlig risiko for, at en person pålægges et betalingskrav, som vedkommende ikke hæfter for, og som den reelle aftalepart – føreren – ikke har haft mulighed for at bestride eller føre bevis imod.

Denne fremgangsmåde rejser tillige betænkeligheder i forhold til hensynet til privatlivets fred, idet føreren af køretøjet ikke nødvendigvis har interesse i, at køretøjets ejer bliver bekendt med et eventuelt mellemværende med et parkeringsselskab. Endvidere indebærer denne fremgangsmåde, at bilejeren reelt kan bringes i en situation, hvor vedkommende utilsigtet må agere mellemmand eller privat inkassator for parkeringsselskabet i bestræbelserne på at få føreren identificeret og kravet betalt, jf. også principperne i U2005.2250S.

Efter køretøjsregistreringslovens § 17, stk. 2, nr. 3, kan skatteministeren fastsætte regler om parkeringsvirksomheders terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten på et køretøjs ejer eller bruger. Det er i den forbindelse fra både skatteministerens og transportministerens side indskærpet, at denne fjernadgang skal anvendes med betydelig tilbageholdenhed, og at adgangen ikke er tilsigtet anvendt som grundlag for systematisk efteropkrævning af betalinger i situationer, hvor der ikke er meddelt en kontrolafgift på stedet. Terminaladgangen kan derfor efter min opfattelse ikke anses som hjemmel eller genvej til at fremsætte betalingskrav alene baseret på opslag i Køretøjsregistret og kameraregistrering.

Selv om det kan forekomme rimeligt, at en fører betaler for den tid, vedkommende har parkeret et køretøj, giver efteropkrævning baseret alene på kameraovervågning ikke den fornødne bevismæssige sikkerhed for, at føreren faktisk har parkeret køretøjet uden den nødvendige hjemmel i hele den registrerede periode. Kameraregistrering dokumenterer alene køretøjets tilstedeværelse på bestemte tidspunkter, men kan ikke i

sig selv udelukke, at køretøjet fx blot har passeret området, har foretaget af- eller pålæsning, eller har haft anden gyldig hjemmel til at befinde sig på området.

Endeligt mener jeg, at den benyttede fremgangsmåde tillige er uforenelig med den hidtidige praksis på området, hvorefter der ved parkering på privat område indgås en kvasiaftale mellem føreren og parkeringsselskabet i overensstemmelse med områdets skiltning. Bevisbyrden for, at vilkårene i denne kvasiaftale er overtrådt, påhviler parkeringsselskabet. Såfremt vilkårene ikke er overholdt, er konsekvensen en udstedelse af en kontrolafgift. Har parkeringsselskabet undladt at udstede en sådan, kan der ikke efterfølgende ske opkrævning af betaling for selve parkeringen.

På denne baggrund er det min samlede vurdering, at hele det efteropkrævede beløb i realiteten har karakter af en kontrolafgift, uanset hvilken betegnelse parkeringsselskabet har valgt at anvende. Da kontrolafgiften ikke er meddelt på forskriftsmæssig vis, skal klager herefter friholdes for betaling af det fulde efteropkrævede beløb.

2 medlemmer (Thomas Jørgensen og Steen Jørgensen) udtaler:

Efter Parkeringsklagenævnets vedtægter § 2 behandler nævnet klager fra forbrugere over kontrolafgifter pålagt af private operatører for overtrædelse af vilkårene for brug af offentligt tilgængelige private parkeringsområder.

Nævnets kompetence er således begrænset til sager om kontrolafgifter.

I den foreliggende sag har indklagede gjort gældende, at der ikke er tale om en kontrolafgift men derimod om et administrationsgebyr for fremsendelse af en opkrævning for betaling for parkeringen, jf. skiltningens angivelse af, at der ved manglende betaling kan fremsendes faktura for parkering inkl. et administrationsgebyr på kr. 200.

Mindretallet lægger vægt på, at kravet efter sin betegnelse og opbygning består af et krav på betaling for selve parkering og et administrationsgebyr for en service, som parkanten har tilvalgt, konkret fremsendelse af en opkrævning.

Forbrugerombudsmanden har i sagerne FO-22/11329-13 (Aarhus Airport A/S) og FO-22/05070-23 (SikkerParkering ApS) lagt til grund, at gebyrer ved manglende betaling må anses som inddrivelsesomkostninger omfattet af renteloven og ikke som kontrolafgifter.

Forbrugerombudsmanden har herved lagt vægt på, at gebyret opkræves som et tillæg til det skyldige beløb. I disse sager fremgik det af skiltningen, at manglende betaling medførte efterfølgende opkrævning for parkering med tillæg af et gebyr. Skiltningen i disse sager svarer i det væsentlige til skiltningen i nærværende sag.

Mindretallet finder, at gebyret opkræves i tilslutning til fremsendelsen af opkrævningen af det skyldige beløb og dermed ikke udspringer af de skiltede vilkår vedrørende betaling af en afgift som en selvstændig sanktion for overtrædelse af vilkårene.

Administrationsgebyret og opkrævningen for parkering kan herefter ikke sidestilles med en kontrolafgift, og Parkeringsklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle sagen, idet kompetencen efter vedtægternes § 2 beror på, om der faktisk foreligger en kontrolafgift.

Sagen afvises derfor, jf. vedtægternes § 5, stk. 2, nr. 3.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

PARKERINGSKLAGENÆVNETS AFGØRELSE:

OPARKO A/S er ikke berettiget til at opretholde kravet om betaling af kontrolafgift på kr. 200,-.

Indklagede skal betale kr. 3.500,- i sagsomkostninger til Parkeringsklagenævnet, som sender en opkrævning til indklagede.

Klagegebyret tilbagebetales til klageren.

Hver af parterne kan anlægge sag ved domstolene om de forhold, som klagen har vedrørt.

Klageren henvises til at søge yderligere oplysning om eventuel bistand i forbindelse med sagsanlæg på www.domstol.dk, www.advokatsamfundet.dk og/eller eget forsikringsselskab om eventuel retshjælpsforsikring.

På Parkeringsklagenævnets vegne

Mette Søgaard Vammen
Nævnsformand